

literatură română contemporană

eugen evu
penultimul romantic

MINERVA 

R

eugen evu

penultimul romantic

5

EDITURA



MINERVA

Literatură română
contemporană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EVU, EUGEN

Penultimul romantic / Eugen Evu ; pref.: Tudorel
Urian. - București : Minerva, 2012
ISBN 978-973-21-0867-3

I. Urian, Tudorel (pref.)

821.135.1-1

*Copyright© 2012 Eugen Evu și Editura Minerva
pentru prezenta ediție*

MINERVA S.A.
Redacția și sediul social
B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, București,
O.P. 82 – C.P. 38
Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09
www.edituraminerva.ro

Tipărit la *GLOBAL VISION PRINT*

Eugen Evu

**Penultimul
romantic**

Prefață de Tudorel Urian

Editura Minerva • București 2012

Coperta: Victoria Argint

Redactor: Pavel Perfil
DTP: Carmen Diana Mateescu
Corectură: Gabriela Ilincioiu

AUTOPORTRET LIRIC

Din 1972, când a debutat cu volumul *Toate iubirile*, până în prezent, Eugen Evu a scos nu mai puțin de 48 de cărți, majoritatea de poezie. A fost tradus și recenzat în mai multe țări, despre opera sa au scris personalități de primă mână ale literaturii române precum Ștefan Augustin Doinaș, Laurențiu Ulici, Ion Mircea, dar, în mod surprinzător, numele său nu apare în clasamentele și clasificările generaționiste sau în cele mai importante istorii literare publicate în anii din urmă (Alex Ștefănescu, Nicolae Manolescu). Cum nu este singurul scriitor foarte prolific aflat în această situație, m-am întrebat cum este posibil ca autori cu o operă atât de bogată, beneficiind și de semnele recunoașterii internaționale, să nu-și găsească un loc bine definit în cadrul generației de care aparțin, emblematică pentru una dintre vârstele literaturii române. Firește, primul lucru care îmi vine în minte ține de teoria conspirației: invidia criticilor în fața unei opere atât de extinse, inclusiv la nivel internațional. Argumentul e șubred pentru că, mergând pe linia lui, niciun poet cu adevărat valoros nu și-ar mai găsi locul în vreo istorie a literaturii române. Cu cât poetul ar fi mai valoros, invidia ar trebui să fie mai mare și nimeni nu ar mai putea deveni erou de istorie literară. Or, slavă Domnului, istoriile literare sunt pline de poeți valoroși. De fapt, cred că la originea acestor absențe stă cu totul altceva: excesiva expunere în actualitate a autorilor de acest tip. Când publici două-trei cărți pe an și, mai ales, ai puterea să te reinventezi ca poet cu fiecare nouă apariție, să

îți adaptezi discursul liric la timpul prezent al fiecărui moment literar, nu mai aparții integral generației sugerate de vârsta ta din buletin sau de anul debutului tău editorial. Pentru că atunci când vorbim de generație literară avem în vedere nu doar cronologia, ci și apartenența la un model estetic și la un sistem de valori specifice întregului grup, dincolo de elementele individualizatoare ale fiecărui scriitor care îl compune. La capătul lecturii unui volum precum *Penultimul romantic*, de Eugen Evu, nimeni nu cred că ar putea să spună fără drept de apel că este o creație aparținând generației poetice '70. Sunt prezente acolo elemente care țin de textualismul anilor '80 (citatele și aluziile culturale, *clin d'oeil*-ul, autoreferențialitatea poemului, ironia și autoironia, sugerate de chiar titlul cărții), dar și teme și soluții stilistice ce țin de postmodernismul actual. Și atunci, punându-mă în haina istoricului literar, nu pot să nu mă întreb unde aș putea să îl situez pe poetul Eugen Evu și să nu constat că oriunde l-aș situa, nu ar fi pe deplin adecvat. Este la fel de adevărat însă că prezența permanentă a poetului în stricta actualitate literară, adaptarea sa la normele estetice și tematice ale timpului prezent sunt mai prețioase chiar decât expunerea sa într-o vitrină a istoriei literaturii române. Să ne bucurăm de poezia vie și să lăsăm istoria literaturii pentru mai târziu.

Penultimul romantic este un autoportret liric al artistului ajuns la vârsta senectuții. Poemele scrise de-a lungul timpului sunt pentru el un soi de oglindă sau mai degrabă de album de fotografii care îi surprind substanța sa cea mai intimă la anumite vârste. Recitindu-și versurile, poetul re trăiește circumstanțele în care acestea au fost scrise, își revede sistemul de valori de la vârsta respectivă, își poate judeca proiectul estetic și felul în care a evoluat exprimarea

sa artistică. Într-un poem purtând chiar titlul *Ars poetica*, Eugen Evu imaginează poemul ca pe o oglindă, menită să-i păstreze în eternitate anumite trăsături, gânduri, sentimente, forme de exprimare, precum faimosul portret al lui Dorian Gray, menit să-i ofere celui în cauză tinerețea veșnică:

„Ce văd oglinzile și tac/ ce văd și uită, ca visat,/ ce văd, inversul timp opac/ doar poezia, clipă-n veac./ exprimă uneori mirat/ Trup umbrei, cântec colorat/ Delir, zeu descărnat./ Ce-a fost cum nici n-a existat,/ frumoase fiind, ori nefrumoase,/ ce văd oglinzi, nemincinoase,/ Clarul divinului mușcat/ de Empatiile geloase – / aspră mătase.../ De zei carcase, moaște, oase.// (Unicitatea ce se sfarmă,/ rodind dorințe și trădări,/ am fost și rege-acestei stări,/ și sclav, pe feluritul Ieri/ murind răsunător prin charmă/ întors nesațiu cosmic, armă/ a Visului ca/ Nicăieri nevindecări)” (*Ars poetica*).

Poezia înseamnă pentru Eugen Evu memoria păstrată a unor existențe trecute, dar și un inedit instrument de cunoaștere a lumii înconjurătoare. De aceea în componența poemului intră elemente care, la prima vedere, aparțin unor domenii diferite, aparent incompatibile: sentimente, concepte filosofice, religioase, astronomice, de fizică, dogmatică etc. O caracteristică a liricii lui Eugen Evu este tocmai această aglomerare de termeni de specialitate aparținând unor domenii diferite care, pe fondul unor formulări sintetice, adesea eliptice, dau poemelor un aspect prea puțin poetic, aproape ermetic. „Compozit și sinoptic/ Arheii îți vor îmbia și otrava,/ Și vindecătorul amar/ Hermes Trismegistos./ *Sturm und Drang*./ Mistic sceptic luminist,/ Însă ciclic tânăr./ Vertical algoritm/ Dor romantic, de sine Prin naștere:// Mama Natura știe/ Dimpreunul cel sferic –/

Ne este –/ Pater – Cunoaștere.// Hedonismul naturii/ Este pulsația/ Sacrului“ (*Seminarul de la Castel*).

Deloc întâmplător, cea mai bună analiză a liricii lui Eugen Evu îi aparține lui Paul Aretzu, el însuși un poet și gânditor creștin de mare forță, dar câtuși de puțin un răsfățat al criticii literare. Scrie Paul Aretzu despre specificitatea acestui poet greu de încadrat: „Poetul trăiește într-un univers intensiv de semne, spiritualizat, alcătuit din principii, din figuri mitice, amestec de sacralitate și păgânătate, de energie htoniană și angelitate, provocând un adevărat tur de forță al limbajului. Predomină un eclectism epopeic, combinație de elemente creștine, de spiritualitate orientală, de mitologie dacică, de fantastic popular, dar și de reprezentări astronomice, de fizică nucleară, de biologie, relevându-se o imagine de o complementaritate fabuloasă a existentului.

Nu lipsesc structuri de tip folcloric, versul muzical, avalanșa de metafore, recursul la modelul baladic, rafinamentele de limbaj, ritualizările magice. Poezia este străbătută de motive insolite, lumina neagră, inorogul, ursomul, Chimion Alchimion, orgasmul ontologic, cuibul cu aripi”.

Firește, un om cu privirea mereu atentă și sensibilitatea socială ale lui Eugen Evu nu putea trece cu vederea specificul vremii noastre. Dezastrul cultural înregistrat în ultimii ani, degradarea morală tot mai accentuată, în special în rândurile tinerilor, spiritul rapace decerebrat al politicienilor îi prilejuiesc scrierea unor pamflete sarcastice, așa spune de sorginte argheziană, fapt ce relevă o altă față a scrisului lui Eugen Evu. Imaginația sa lingvistică zburdă și nu ezită să alcătuiască noi cuvinte pentru a reda întreaga hidoșenie a mutantului produs de confuzia de valori, încurajată pe toate căile de *mass-media*, specifică lumii

actuale: „Omul opus diaboli omul pătrat/ Secătura/ Histrinul celor șapte frici/ Yesmanul kurgura/ Din speța gregarului urrrrrrra!/ Aici latifundiar latifundac/ s-a întors, nu a plecat niciodată/ ci a regenerat prin Doctrina Curbată/ Omul cap-baniță omul-fălci/ Omul-cavernos omul bulbucut/ Batracianul «cu ceafa groasă/ și nas subțire» kiriapodul/ Omul cârțiță pe acoperiș/ Omulcagulăkaracudăsconcs/ Aici îngropând restul de cer/ Aici îmbălând în pârlouga/ Împărăției conceptele Morala estetice omul kurgurdistan/ Mamonamorphopatologicus/ Omul pătrat escu Secătura/ trans/mutantul urâciuunca/ pustiirii mancurtizarea/ stârpitura genitura triumful lui Huo și al lui/ Urrrra!... Paciaura –/ Securistosecătura// Ganglionokultura” (*Satira omului pătrat*).

Fie și numai din cele câteva citate pe care le-am oferit în această prefață se poate crede că volumul lui Eugen Evu, *Penultimul romantic*, are prea puțin de-a face cu romantismul, în percepția sa clasică. În realitate însă lucrurile nu stau deloc așa. Dincolo de platoșa de cuvinte se relevă o inimă de romantic, un om care vibrează la problemele timpului său și care, odată cu înaintarea în vârstă, privește cu melancolie spre idealurile și sentimentele tinereții sale. Umbre ale vechilor iubiri, străfulgerări nostalgice care trimit spre un timp revolut, amintirea sfâșietoare a părinților, dar și puseurile de justiție socială îi irigă periodic versurile și dau certitudinea că autorul este un romantic irecuperabil. Mă rog, așa cum mai poate fi cineva romantic în acest început bezmetic de secol XXI.

Alergător de cursă lungă în lumea poeziei, Eugen Evu nu dă semne de obosală și sunt convins că admiratorii liricii sale vor mai avea parte de multe alte întâlniri-surpriză cu lirica sa.

Tudorel Urian

CONSOLAREA

Sub parapante, sub vulturi,
Sub clopote, sub hermeneutici,
Sub estetici, sub incoerențe,
Sub sacru-n profan,
Sub lespezi, sub cuante,
Sub microscop,
Sub telescop,
Fiind veriga lipsă,
Fiind nondimensiunea,
Nu te mai aștept,
Frate celest.
Îngemănare străpunsă
Ești aici,
În mine ești
Sacru desculț
Prin ecoul amazonic
Al genomului.
Îmi număr morții.
Toate cad în zero instabil,
Totul se resoarbe sieși,
Sine-al lumii
În al lumii sine.
Plânsul meu râde.

POEMELE ÎNCURAJĂRII

În ochiul multiplu
Fractalic
Al Cerului,
Roiuri-roiuri
de cifre cu spini.

*

suflete radioactive,
luminiscente și extinții;
între ele, ecranul nirvanic
abject vs sublim –
îngemănări și ucideri.
Schimb de informație,
Transfer de monade
între întuneric și lumină.

*

Gânduri care vin,
care pleacă.
Întrebarea lumii
care naște și moare.

*

Cifre și cuvinte-n acest ciclotron.
Moartea nu are memorie,
Ea se are doar pe sine:
orice inseminare
a fost un incest.
Este viol devenirea.

POST COITUM DEPRESSION

*„Femeie,
vei naște în chinuri
și numărate îți vor fi zilele,
căci duhul meu“...
(instabil!)
etcetera*

SUFLET DE TATĂ

O, suflete-al meu
Gemelar!
Nu mai citi cărțile altora,
pe ale tale scrie-le,
pe ale inimii tale
cu patru sâmburi...
despărțirea sub Ordinul
pecetluit în frigul luminii,
semnătura Lui
să fie suportabilă
încă.

MEDIEVALĂ

În culise,
Nevăzut de mâinile sale,
Călăul plângându-și frica.

SFINȚII ÎNCHISORILOR

Ei motivând
Absurdul altruismului,
Erorile romantice ale
Eroismului
Prin lașitate.

Nimicul nimic
Nu merită.

Am cunoscut o mic
de sfinți
ai închisorilor,
ai Remanierilor,
ai anorgasmiei,
structuri morfo-onirice,
picioare mărunte
ale delirului.

Suferința urmașilor
crima inocenței lor:
Oarbă.

Suflete-al meu,
nu dărui
ca să nu fii
Jefuit.

NUMAI O PARTE

Numai cei tot mai rari
Devin ceea ce cred că sunt.
Cu nebunie înăscut
Ating și sunt arși,
Suie ca iedera,
Ca apele tulburi pe ziduri:
Uneori sprijină zidirea.

Nu vița scrie,
Ci geamăna ei,
Murirea.
Încetinind
Isihasmul.

DIVINUL CATHARSIS

Din nebunia ta
în etape
se vindecă Dumnezeu
de Weltschmerz ubicuu.

HERMENEUTICA ILUZIEI

Autografele
Sunt trufașe,
disperate
epitafuri de sine.
Narcis în luciul apei
Prin inducție
cu dor de sora lui.

VIAȚA MEA

Un nufăr plutind
inteligent
 și-aproape atât:
Văzut de o libelulă.
Între milă și demnitate
duios copil din flori
al Zenitului.

* * *

Nu vreau să mor pentru tine.
Pentru tine vreau să trăiesc.

®ADIO COLOR

În noapte nasc grădinile,
Înnebunesc luminile

De prea răbdare-n nerușine
Cad goliciunile în sine

Între-genunchii din claustru
Bătrânul înger și ilustru

Își smulge corp dintr-un incub
Clavir cu gheare de youtube,

Delir al golului flămând,
Zero gravid și suspinând,

Răsare luna-ntr-un Colind,
Anorgasmia ta cântând
Anorgasmia ta cântând.

La Athos, nu-n Colind.
La Athos, nu-n Colind.

OXIMO(I)RON
BLOGUVIA TWO

În noaptea asta de sarcasm,
Între memorie și fantasm,
Mămico, cred că am olgasm!
Că m-am ginit prin borta cheii
La kurul mare al fomeii
Cât peștera lui Alighieri
Și revelation avui
Că cerebelu-i scrotul lui
Iar zvâcul tău – ce elegant e! –
Era parabola lui Dante
La Athos știi tu ce văzum
Popimea-n enderdu necum
Să nu decadă în ispită
Cu caprele ce îi agită.
Deci scriu gemând o poiezie
Foață Ștefan problemu-l știe
A scris și Gellu Dorian
Și Tzone – că i-am dat un ban
Și Monalise Haș d’antan
Doar domnu Evu cel mutant
Între bunic și sycofant
s-a îndoit de-al meu talant!
Hegel pe Kant!
Cest text trilingv și kamasutra
Îi va poci cenzurii mutra

Și-n cartierul meu pe brânci
Vom mai avea olgasmе-adânci.
Carnea și cartea-ntr-un extaz
Se vor pupa pe-al meu obraz
Ca trandafirii de Șirhaz
Studiu de caz!

ACELAȘI, ALTUL

Același altul e omul dintotdeauna
Murind deoarece înțelege
Și esențial nu modifică,
Nu modifică sinele,
Ci identitatea oscilând ambiguă.

Feminitatea orizontalei,
Experimentul ce se ratează
Și din eroare își adoră geniul,
Îl devoră versus post coitum.

Reminiscente de zeitate,
Treime de zeu
Se mistifică
Uită.

Și astfel lumea lui
Curge ca ardere.
Învie din moartea-i
Străpunsă de cui.

Straniu este doar acest zel
De a ajunge în raiul
Manualelor școlare
Și o emoționantă
Știre a zilei
Un necrolog auriu
Sidefiul unui diafan
Ca stare transcendentală
 a moluștei – aorta –
pulsăția inimii –
cu șansa micului soare
 al perlei –
zero gravid al substanței.

ATITUDINEA TRANDAFIR

În iubirile incompatibile
Zadarnica strategie
Neurovegetativă
Conține latent
Riscul anorgasmiei.

Poezia e hermafrodită.

Lacrima amintirii unei femei
Care a imitat în zadar
Trandafirii sălbatici
Înspinându-se.
Au rupt-o până și orbii.

Dar între două gemete
Sfericitatea unui orgasm
Cine dracu' să o scaneze
Luând prin surprindere
Printre spini
Fructul interzis
Al cunoașterii de sine
Prin celălalt?

Artele sunt hermafrodite.

CULCUȘUL

Fă-mi așternutul inocentei pagini
Aici, în carte să ne drăgostim
O pajiște râzând printre paragini
De cimitir ce rabdă să mai fim

Din plăsmuiri ce zburdă-n zori ca iezi
Gemene suflete-n suspin se-nfrupte
Milenii ard în clipele genezii
Și tu cu ochii-nchiși de-aceste lupte

Din carnea și din duhul ce descinde
Vei fi biruitoarea unei farse
O, fără de cuvânt cum ne surprinde
Al morții-dimpreună – prin oglinde –,
Nor de splendoare, viața ce ne arse.

ENTITATEA POETICĂ

Noi,
ecluzele inefabile ale
Luminii lume.

Noi, faguri asimetrici,
cifre cu spini,
delir de cataracte
al curcubeielor

vindecând ce distruge
trecutul,
lumina rece a
iertării promise,

instabili prin Proporții,
neiubiți a iubi
cu preaplinul

frumusețea de claruri
și chinul

Tot mai rari,
Numărați,

singurătatea
duminicală
feminitatea paternă
a lui Dumnezeu.

ARS POETICA

Ce văd oglinzile și tac
ce văd și uită, ca visat,
ce văd, inversul timp opac
doar poezia, clipă-n veac,
exprimă uneori mirat
Trup umbrei, cântec colorat
Delir, zeu descărnat.
Ce-a fost cum nici n-a existat,
frumoase fiind, ori nefrumoase,
ce văd oglinzi, nemincinoase,
Clarul divinului mușcat
de Empatiile geloase –
aspră mătase...
De zei carcace, moaște, oase.

(Unicitatea ce se sfarmă,
rodind dorințe și trădări,
am fost și rege-acestei stări,
și sclav, pe feluritul Ieri
murind răsunător prin charmă
întors nesațiu cosmic, armă
a Visului ca Nicăieri
nevindecări)

Ce rabdă-n Sinegrii și curg
presimte Sufletu-n Amurg
când Spiritul s-ar smulge-n Zbor
incognoscibil Demiurg,
doar poezia, ca decor,
conține Gestul Creator
că te ador.

TEOGONIE

Se prăbuși din propria-i
splendoare
De sine dornic zeul
Căzut să se cunoască
Și astfel prin femeie –
veriga lipsă (oare?)
treimea cea de înger
prin om să iar renască?

Ca hybris paradigma
Ciclic devenitoare
Cercetătoru-mi Suflet
Înalță fruntea-n slave
Sămânța erogenă
zburând în vis atomul?
Răspunsul viu întrebă
să-l afle
Poetomul.

AICI CA ORIUNDE

Aici ca oriunde
în interiorul
protectoarei dileme,
în ubicuitatea
evanescentă
rătăciți în concepte,
protejați de ceea ce nu știm,
unicul sens
ni se retracează ca umbra
luminii-n subcuante.
În halourile de dinaintea
Cuvântului
a naște fii prin cunoaștere
aici, între condiția de robi
și promisiunea iertării
în Diafan
Nihil sine Deum
Deum sine nihil
Să iubim pe departe
ca pe cel aproape.
a nu orbi de propria-ne
luminiscentă
ce se resoarbe
în nocturnul curcubeu
Sinelui ne rugăm
Felurimii lui Unu
Dumnezeu.
Nihil sine Deum
Deum sine nihil.

DIAFAN

Iluzia ca timp e nemișcare
Adie un adio viu în toate
Plecăm ca un suspin desprins din floare
Scânteii roind, al stelelor, prin boare.

Fiind ne este verbul unui zeu
Căzut din sine-n propria-I frumusețe
Îngreunatul logos – Dumnezeu
Din absoluta-I, unică tristețe

O, tu, femeie, sinea mea tăiată!
De-ți iau iluzia mă vei urî?
Materie-n dorință-nfometată
Sublim orgasm să naști, să iarăși fii?

Ce arde-și sângeră-n amurg mireasma
Cum trandafirul spaimei de furtuni
Iubirile se mint – e-n noi fantasma,
Sămânța nopții, zcii ei nebuni

Ci mușcătura sublimând din rutul
Sărmanul animal al devenirii
Doar clipa răstignită-ți e sărutul
Iluziei împreunării Firii

Cunoașterea de sine-n celălalt:
Ca smulgere prin chinul unui salt
În Diafanul unui zbor înalt.

PSALMODIE

Suspınare este, a Verbului,
poezia în vreme de criză.
A luminiscentei care
din Primordia Sinelui Lumii
astfel își întinerește
prin patos

structurile.

Memoria semințelor:

În spice, în ciorchini
și tahionii erogeni ai

Pulsației:

Una, din Logos.

Tu, suflete,

Cu preaplinul de a iubi

Îi ești dat feminității

suferinței

divinei cunoașteri

de Sine al Lumii.

Râde unduitoarea esență
Cu moartea pe moarte
călcând:
Partea însorită a
Vieților
Din partea nocturnă
A răbdării materiei:
Foamea de Unul
Inversând timpul
Sferic.
Iată de ce tu nu te mai temi
De ceea ce numim întuneric.

HERMES TRISMEGISTOS
SAU OMUL BIOCHIMIC

Aici scânteind
Punct flămând de sunete,
Ied înăscut înjunghierii,
Inocență cu sâmbure nocturn
Abuzată de utopia
 orgasmului.
Cifră cu spini tahioni,
Jucăuș instabil,
Particulă undă vibrație,
Verigă absentă a
Repetabilei mutații,
Memorie a semințelor
Furată zeilor,
Vor inversa piramida
Christosul cristalin,
Învelișul de splendoare,
Omul luminos,
Zero de Sine gravid
În hermeneutica
Chakrelor.
Necum a simulacrelor.

MANDALA

A devianței spiralei
A captivității cercului
A dublei aparențe ce naște
A Celui de dincolo și de dincoace
A diferenței și separării
A resorbirii prin zbor
A desprinderii
A captării prin surprindere
A căderii în sus
A nocturnului curcubeu
A întoarcerii
În Alphomega din Matrix.
Cu interiorul prag de jos
În cheia bolții.
Pedepsiți din iubire
Alungați prin iubire
Semn închis resemnării
Quetzaltquatl cel plâns
La marginea Mării.
Cu tangenta Frunții
Ce o înalță Munții
Sanctuaric o suie Munții.

Libertate sicși
Îngenuncheată.
Lumină înjungeată.
Lumină înjungheată.

Din epopce
Să nu te întorci în femeie

Din Enuma Eliș,
Din antimemorie
Prin străina, din Ceruri,
Istorie.

PARADOX

Delirul de sub brize
Al talazului
Mimesis al adâncului
Ochiul compus al antinomici
Nu vindecă moartea:
Ea naște.

ASOMȚIUNE (II)
„A TRIUMFA PRIN PIERDERE“

Auzi cum mori, melodios
Ori prin miresme suspinat
Râzi suflete prietenos
Preaplinul arderii ți-e dat

Din tot ce dăruie zodii zbat
Invers circadice cadrane
Har însorit, patos bogat
Din sine resorbind capcane.

Îngreunat solz din cristale
Transfigurat în zbor gândit
La vămile transcendente
Prin pierderi Cuget resorbit.
Din crugul lumilor ce mor
Atemporal și Nevermore.
Eu scriu să nu aud cum mor.

APROAPE DOAR ATÂT

Auzi cum ne stingem
Din propria-ne lumină.
Poezia e pulsație
scânteietoare
soare pe vârful de ac.
Nu am să aflu
cine sunt.

Tahigramă
Verde-n cunoaștere
Murind de la naștere:
Punct linie punct.

Cifre cu spini
cuvintele celui născut.
Doar atât e absurd a
rămâne
mușcătura inimii
sub botezul sărutului
celălalt Sine?

SEMINARUL DE LA CASTEL

Iată ce alungă, desparte și uită:
Efectul hipnotic al vederii
 asupra altei vederi.
Suprasaturata memorie
A sublunarului.
Din vertijul semantic
Nu suspinul salvează,
Ci strigătul.
Va auzi cineva:
Mâna destinului.
Sine al lumii,
Las timp să te-ajute.
Interiorul oglinditului spațiu
Clarul pe apele sacre.

*

Etapela arderii sunt gemene
Etapelor curgerii.
Oricare distrugere
Premerge renașterea.
Barocul e cumpăna
Noștii.

*

Alege ceea ce presimți
În sublim pecetea ruptă
La timp
– mușcătura inimii
Zvâcnind ca Sărut.

*

Omul căzut sub dogme
Afle gestul reactiv al
Revoltei.
Răsune dorința
Renașterii.

Fii din ce pierzi!
Recunoaște-te-n sacra sorginte,
Nu din pradă de sine, ci
Darul primit ca înfiere
Acelui freamăt straniu
Din noaptea lui Novalis
Din gigantismul suportabil
Al lui Goethe:
Ochiul compus al vederii umane
Cuvintele știu.

*

La ce bună-i cunoașterea
Dacă ție însuși nu o distribuie,
așa cum Roiul albinelor
în previzibila iarnă?
(Rămâne-n structură
Și nervul de faguri
Și vindecătorul propolis.)
Mama Natură își cultivă
Iluminările și necesara
A duratei orbire.

*

Ca să răsari din ce moare.

*

Acțiunea liricii
Este al oricărui timp
– tinde a fi ubicuă
Între tâmples și nimb.

*

Trecutul și viitorul
Nu există.
Treimea reface
Apropiatul azimut al
Hărții stelare din creierul tău.
Toate drumurile ce le vei
Străbate
Sunt, pulsează, în tine.

*

Compozit și sinoptic
Arheii îți vor îmbia și otrava,
Și vindecătorul amar
Hermes Trismegistos.
Sturm und Drang.
Mistic sceptic luminist,
Însă ciclic tânăr.
Vertical algoritm
Dor romantic, de sine
Prin naștere:

Mama Natura știe
Dimpreunul cel sferic –
Ne este –
Pater – Cunoaștere.

Hedonismul naturii
Este pulsația
Sacrului.

ORGASMUL

Acest ceva cineva
Strecurat voalat
Între omul biochimic
și cel psihic
Ca vis în trezie
Ca instinct de vânătoare
Înger în extincție
Căzut prin femeie.

Umbra luminii
Auzul ecoului
Nume vibrând
În cifră
Zero flămând
De sine
Care prin naștere

Moare.
Acest cineva ceva
Alungat mereu
Prin căutare
Așa cum umbra
E a unui curcubeu
Noaptea
În orgasmul de particule
Și tahioni
Din celălalt soare.
Electron erogenic
Capriccio pe orbite
Orb sub degete
Scriere de mână
A golului de aripă
Reminiscentă
Telepatică a
Treimii de zeu
Acest ceva cineva
Care prin poem
Te resoarbe
Pulsatorie
Mușcătură
Sublimată-n
Sărut
Din sâmbure
De sălbăticie –
Din rut.
Orb, divin anacolut.

STROFE

Levitează somn în veghe
De memorie clătinată
Sub nirvanica Lor zeghe
Toate au mai fost odată

Nu te teme, nu te teme,
Printre vise și grafeme
Ieroglifice corp își cer
Dănțuind în timp ce pier.

ESEU ONTOLOGIC

Din spatele nevăzător de sine
Al dramei unice în fugă
Redevenind căderea-n sus ca rugă
Ce nu-și mai amintește c-a murit
Venind
Cu înnoite Forme-n armonii trăind
Cât să-și cunoască-n diafan zburând
Șofranul Vieții slava ce-l susține
Eternul Fiind.

ESEU ONTOLOGIC
(VARIANTĂ)

Din orbul spațiu logos oglindit
ce-am suferit coboară-adânc în starea
Ascunsului constrâns, devine mit
ce-l decantează în sublim uitarea.
de Sine revelat, ni se arată
ca Operă
cu moartea vindecată.

ONTOGENEZĂ

Tăcuți, împreunați, cu Ea, în doi,
Când timpul cântă-n dublul lui altoi
Și din adânc coroana îi răspunde
Prin ramuri celei care nu se-ascunde
Lumea din noi, visată-n fiecare,
Uimire-n sus devine, încântare,
Starea Dintâi ia trup rotund, Splendoare.

NAIVE

Pe orizontală fluxul sanguin
Efeminează somnul divin.

*

Cartea rimează cu moartea,
Dimineața bunăoară cu viața.

*

Nu conștiința visează:
Conștiința vânează.

*

Cântece demult cântate
Se întorc pe înserate,
Parcă s-ar lovi de moarte...

*

Cartea care-n mine zace
Rabdă și-ar zbura și tace.

*

Paratrăsnet nevăzut
Când răsună, când e mut
Iar sub gând, pe-o zvâcnitură
Zburdă-un pui de îngeră.

ONTOPOEMA

Zei canibali, îngeri măcelari,
Legiuni nevăzute-n delirul subcuantic
Gropile comune ale metafizicii Mari
Gropile sublunare din Atlantic.

Protomoartea transcende-n infernul semantic.
– Omul le duce războiul, romantic.
Trofeul, ca fruct interzis, li-e Femeia:
În chinuri renaște murind epopea –
Gene Memoria Lumii Pangea.

SUBCONȘTIENTUL
IUBITOR DE SINE

Nimeni nu înfiază
Un câine deja bătrân.
Excepția e socială
Comunitatea decadentă a
Lycantropiei:
Câine pe lanț
Dilema câinelui –
Un lanț din oase.
Dacă îl roade,
E liber,
Însă nemaivând
Instinctul de vânătoare,
Își caută alt stăpân,
Alt lanț...
Toate dogmele,
Toate doctrinele,
Toate ideologiile
Sunt sadomasochiste.
Utopiile fac dinamica lumii
Gemene foamei și fricii.
Absența e zeu absolut.

EPILOG

„Îndulcit cu dor de moarte“
Eminescu

În mișcătoare, sieși captivă
dizarmonie
între răzbunare și îmbunare,
tu, număr și nume
în extincție și revigorare
prin din prea-plin dăruire
prag de sus al durerii
suflete din feminitate
de verticala a toate
ce soarelui i se restituie
uns cu mirul luminii
curgător odată cu văzutele
și nevăzutele
„îndulcit cu dor de moarte“
străpuns

Sine al nostru,
nu te teme de-o moarte
înnăscut, ci nu făcut
pe nadirul din carte.

DOR I

Latentul viu, inseminat, cum Oul
Și-n vegetal de-asemeni prin semințe
Cuvântul este Număr, iar ecoul
Etern în clipa-i numără-n Ființe
Eterna Lumii-n timp Unicitate:
Paternul Act întru Feminitate.

Memoria ni-e Spirit ce transcende
Moarte călcând pe ritmurile toate
Divina lege care-n inimi zbate
Chemarea spre Origine-n Conștiințe
Din Sinea Lumii, din Eternitate.

Tiparul sacru-n suflete e Dorul
Ce-n operă învie Creatorul
De-accea suntem devenind, Mister
Fiindu-ne-ntre sorii care pier
– Materie visată adevăr.

DINSPRE PĂDURI

Când timpul cel mic al
duratei
 se înfrigură
criza dogmei
devine
 teroare
și amăgirea de sine
e umbra morții
înghețată-n cărare

Dinspre păduri
poienile memoriei
 corn dulce răsună
sub claruri de vis,
sub claruri de lună
Acolo vom fi
 împreună...

UROBUROS, 2012

Iată-n splendoarea
indivizibilă
Marele Cap și-a înghițit
unduirea
Sub Constelația Dragon
Zeroul sferic
încolțește din sine
alt veac
prin clar sublunar
de întuneric.

ALTĂ LAUDĂ A SOMNULUI

Iată ce-mi scrise (scânteind
Pe oglinzile somnului) –
Purificator tunel al cunoașterii
la trezirea-n cuvânt:

„Obsesia deșertică a Timpului
Rece rug înspinat, orb de floare,
însă ție cuiub zburat pe munți
ți-au dăruit
mierla, cucul și dianaul...
 în fluier de os luna plină

de leac visul-scrisul
incantația și ceea ce moare-n
uitare“...

iată ce-mi scrise la trezire
vântul îngenuncheat pe-o cărare.

MITOPOEMA SAU FIUL

Aici, în iluzia cu oglinzi oarbe
a timpului,
Din când în când ni se taie curentul,
Ni se taie întunericul.
Cineva sau ceva
Se joacă murind
Cu viața.
Numără, redistribuie, uită.
Ca să înveți să suporti.
Vii, încă vii, goi de morți.
Cu o sacră durere
Inversând duratele,
Chakrele,
Batem la fractalice porți.

Vai, vii, deja morți!

Voalate proporții.
Flux și reflux vieții-morții.
Resorbiți ca operă
În ciclurile creației.
Devenim atenți
Auzind cum murim
În religii, în arte,
În întregul ca parte.
În doze mici

Dăruți ca pradă.
Uităm că Dubble-El
Este orb zeu văzut.
Ai Bătrânei Lumini
Cu dor de sine-n semințe
Logos căzut
și străpuns
a renaște.
A splendorii foame de sine
Împreunarea ce ne desparte
În hybris,
Trădarea și frica gemene-s:
Viață și moarte.
Amor Fati, Amor Dei?
Uriași îngenuncheați în femei.
Vai, vii, deja morți!

MITOPOEMUL SAU SOPHIA

Nu te mai amăgi:
Moartea nu știe răspunsul.
Aici temporari –
Trădările fac istoria.
Fără început și sfârșit
Levitează memoria.

Extincția repliază-n
Religii. Un zeu compozit
Își devoră adoratorii.
Multiplul cu foame de Unu.
EL este ceea se crede că este –
El este Nebunul.
În estimp lumina vâncează
Curcubeie nocturne,
În satrapiile Cerului
Safari energetic, biochimică
Ucigașă apocastază.

Delir de suprafață
Abis mimetic, al elementelor –
Număr azvârlit sieși
Din stele – sferic tăiat –
 Verticale rebele.
Lumina e feminină
Întunericul masculin.

Cuvântul poetic ne este
Floarea de spin...
Soare-n floarea de rug
Parte din, *patredin...*
Halleluiah, Amin.

POEZIOARĂ 1

Ai ezitat,
ai mușcat
și-ai fugit.
Toate fugarele dăruiri
Au fost pradă.
De sine temătoare
Timp nevindecabil.
Ai uitat:
Soarele e acolo
Și noaptea.
Stelele sunt acolo
Și ziua.
Iarba și cerul,
Poezia și gândul.
Iar între limite
Două aripi străine
Aceleași păsări
Numai prin zbor
și prin cântec –
– gemene,
niciodată
împreună.

Ai fost cuib clătinat
frunții mele de zeu alungat
și oglindă care pe sine
se uită.
Buona notte,
Nu există păcat –
Buona notte,
fruct înspinat
suspinat...

POEZIOARĂ 2

Ție, pălăria rece a tatălui dus
Cuib unui cuc
– sus, în nuc –
Dor năuc...
Mie,
Palmele-n rugă închisă
Cuib unui pui guguștiuc.
Adio, mă duc.

EU NU, ÎNCĂ NU...

Eu nu te-am visat niciodată
Exiști, jumătate lumină tăiată,
Himeră-ncarnată.
Doar ziua te-arăți lumii toată:
Te dărui astfel, despuiată
Oglinzii, vitrinelor, furată
De propria-ți poveste bogată.
Eu nu te-am visat niciodată.
Tu nu ești perechea căutată.
Noi nu ne-am visat niciodată,
Adio, pe calea-nstelată,
Himeră-a Nesomnului
Celestului Tată.

POETOMUL

Omul poetul
Poetomul
Este înnăscut
El
Re-devine.

Auzirea gândului
Iată armoniile sferice.
Întuneric desferece
Etern fiindului.

APOCRIFE SCEPTICE

Sub exoftalmice căzute dogme ale
Sfinților sadomasochiști,
Impregnați de clorofila ce sânge
Nu se face
Utopiștii nu mai mișcă lumile
Mâncăți de cuvânt tămâie și sulf
Psihedelice
Cărbunele din centura de iridium
Broșurile de silicon
Ale comerțului
Zeul social, al celor șapte frici
Terorizați ce vor teroriza
Secolul XXI este terorist
Sau nu va fi deloc
În miazănoaptea decadenței
Carte-arte-moarte:
Doliu nins pe
Curcubeul cu solzi
al nebuniei deșertice.

(T)EROAREA

Din milenii
Eroarea este aceea
Că fiecare învins
Se luptă cu trecutul.
Astfel și popoarele,
Astfel și civilizațiile,
Astfel Specia.

ELEGIE LA A.E. BACONSKY

Aș fi cerut vieții timp și răbdare
Cât să scriu o scurtă istorie
A lașității elitelor.
Tresar, lașitatea e pluralul
El, care își plăsmuie și își adoră
Spre a le devora, pe Ele,
Elitele.
Oglinzi oarbe, cărți mincinoase,
În lut ars, în terra sigilata, în academie.
Deviaționism și leprozerie
În care Iov cel laș își consimte
Trădarea de sine,
A spaimei splendoare perversă.
Sămânța răului transcende mai vitală
Decât deliranta frumusețe a Condiției.
Exaltarea și mistica vedetismului

Eroico-sectarist, vai vouă!
Unicitatea e vinovată?
UHRONIA?
Rezistența prin cultură, psihi mu,
Apolzane!
Cine rezistă astfel, cui?
Moartea pre moarte călcând?
Cadavre, pietre scrise, cunoaștere?
Memorie pe contrasens, nu al morții?
Zeul social și zeul canibal
Gemelarii, Abel cel ucis și Cain
Care-l perpetuă-n iertarea cea lașă?
Un incest, ab origine: o ratare perpetuă,
Un ciclic, schizofrenetic ghem de șerpi
Eclozând în grupa comună
A metafizicii.
Acolo, ubicui, șezum și plânsem,
Întru sadomasochismul lui Mamona
Sărmane duioase brândușe
În urma de urs a Îngerului
Hermafrodit!

O, frica și mințirea de sine,
Veriga lipsă și bântuirile
Întru mântuire!
O, Xerxes, biciuind viclenia grecească
Și plânsetul în culise al călăului!
Perverse fecioare bătrâne.
Anorgasmia istoriei. Etapele oarbe
În centura de iridium a falsei memorii.
O, uriașii dedulciți la jucăriile tale,
Anunaki. În aceste satrapii ale Operei.

Aș fi vrut, ca visat, să am timp pentru o moarte
Nu prin răsucire, ci prin verticala originii:
Însă Originea a fost fraudată.
Fruntea mea are bolți inefabile.
Inima nu: inima e a mea, pulsația nu!
Pulsația e a cuvântului,
Iar cuvântul a fost dinafara-i străpuns,
A fost violat.
Gloria noastră fiind să-i ascundem Aceluia
Căderea și indiferența.

Iată, stă gata să cadă
Coverta, pansamentul nirvanic.
În mine însumi îngenunchez
De nimeni nu-mi este dor
De nimeni, de nimeni.

Înceajuns, straniu și orb de lumina-ți
Bolnavă,
Trist despărțindu-mă de femeie și prunci.
Cine se uită în lume prin ochii mei
Își întoarce-va capul
Să se ierte pe sine?
Vina lui, vina lor, în ochiul compus
Al Eonului
Sub vulturi, sub clopote,
Nu se resorabe, absurdă.
Suflete, feminitate tăiată,
Viscolit în floare, plăsmuit din trădare,
Din darul ca pradă al Vieții:
Închid ochii, să văd.
Nimeni vede.

Suntem arderi ce curg.
Nelumină gravidă de străin algoritm
Substituit demiurg.
Răsărim din Amurg.

A te naște întru a-ți muri:
Iată zeul.

ETAPA ARDERII

Situați undeva oscilant variabil
Între microscopul electronic și
Telescopul Hubble,
Între rochia prințesei de Monaco și
Foetuşii crisalidele îngerilor între
Tsunami, vulcani, rezonanța Schuman și
Experimentul mutației, globalizarea
Noua primordie after the day
Toate timpurile într-un singur ACUM
Toate cimitirele pentru o singură
Resorbire.
Și numai Ea, Pulsația,
În interiorul ninsorii,
În sfericitatea orgasmului
Și numai El, Curcubeul nopții,
Stelele sunt acolo și ziua,
Soarele e încă acolo
Și noaptea.

ANTIMEMORIE

Același e animalul
Arborele smuls din ocean
A făcut picioare și s-a smuls
Cu aripi de fier
Altfel decât reptila
Dragonul splendorii
Interstelarul
Miriadele de pui ai lui Uroburos
O, Quetzalcoatl, cum te-am plâns
Acolo, pe țărmaș oceanului!
Același e animalul întreit
În Durate

Memoria știe
Pe trei lungimi de undă,
Memoria uită
Să reînvețe-a muri,
Numai El, Oanes,
Pe celălalt țărmaș al Eonului
Nu se mai întoarce
Osuarul lui radioactiv
Înroșește falezele
Antimemoriei,
Purpura viermănoasă a
Istoriei.
Viermele ei de Murano.

TRUISME

Omule, ești animalul-plantă
Cu sămânța în rădăcină
Și rădăcina în cer.
Asta nu uita:
Din praf sunt lumile,
A metal încins
Miroase în cosmos.
Dacă te consolează,
Stelar este praful,
Lumina aștrilor
Călătorește spre noi,
Multe dintre ele
Murit-au demult,
Multe sunt
Cimitire răsturnate.
Poate că Splendoarea
Este visul nopții
Naștere și cunoaștere
Și unicul război
Continuă între
Cifre și litere.

Toate iubirile tale
Sunt înfrângeri.
Nu fii trist,
Nu există moarte.
Aproapele este
departe.

DILEMA VECHÉ

Între legea Talionului
și cea a iertării care ucide
Elohim sau Jehovah decide?

A trăi în legea creștină
este a muri în ea.
De la Facere sau
de la Naștere?
inutil a-ntreba.

CUBISTA

În întregime ești
asemeni unui
portret
de Picasso
neretușat
spre seară...

Nu departe,
Călare pe Rocinanta
Râde hoțul de Delacroix
Și Salvador Dali
Grăjdarul
la îngeri.

DOR II

E-un timp, alt timp,
Nerăbdător în mine
Un timp care nu pleacă,
Nici nu vine
Un dor de nimeni
Dincolo de tine...

ALEGEREA CA EROARE LATENTĂ

În asta la urma urmei devine
Hazardul, se joacă cu tine
Alegi din eroare ce-ți place,
Dar nu ești alesul de Bine.

E rea viclenia dorinței
Cu foame de sine prin rugă
A fără de sașiul Ființei
Mai tare-i ca moartea științei
Divina prin timp Centrifugă.

PSALM LAIC

Doamnei Muguraș Maria Petrescu

Scânteile lui Iov cad înapoi,
Cadă blestemul meu pe lângă voi

Ghemul șerpesc ascuns pe sub altare
Să piară în memoria cu gheare.

Curând veni-va (a venit!) se pare
Ora luminii nou-învictoare.

Primiți-o, din Graaluri, fiecare –
Lacrimi din soare.

Scânteile lui Iov cad înapoi,
Cadă blestemul meu pe lângă voi.

Ci frigul subcuvintelor spre seară
Se va topi spre zori, să nu mai doară.

AICI, ÎN GURA LUPULUI
- ÎNTREBĂRI CARE ÎȘI RĂSPUND -

Aici, în bocca di lupo,
Între mistificare și prosciere,
Între rugăciuni și sudalme,
Fiecare fiind propria sa dimensiune.
La ce bun cohorta de pe Via Appia
In extenso pe scările vremii?
Și cine prin vederile noastre
Sau ce
Se uită în lume să nu orbească,
Iar în uman remanența lui
Telepatică, ubicuă, atemporală
Să nu se rateze ciclic
Opera?
Etc. etc. etc.

CIBORGANTROPOS

În ăst infern ce-și urlă vindecarea
Eacii dogmei roșii transcendente
Sunt analiști hărmăluind stupoarea
Subcorticalii boli convalescente
În recting iluzoriu, cum li-i starea...
Idolcrația agitat-obscură
E-un scufundabil sieși labirint
Ei ce vă mint pe ei întâi se mint
În transa umbrifagă și sperjură
Închizători de drumuri dau în gropi
Zei patrupezi savanți pitecantropi
În ăst infern, inflație de popi
Ciborgantropi

CUNOAȘTERE DE NOAPTE

I-a fricii impostura și crasa impotență
De a iubi și hâdă condiția profană
Urâtul lumii vierme-n sublima inocență
Dintru-nceput sămânța s-a camuflat în rană
Biserici păcătoase-ntre ele blana-și schimbă
Năravul ba! Oculta de două mii de ani
Conspiră neagra limfă aglutinând sub limbă
Prostia lumii-i voia gregarului profan
Ceva dintotdeauna își spurcă-adulatorii
Cu sadomasochismul stigmatului și schismei
Procletic saltă groapa stihilor-memorii
A entropiei farsă cu măștile charismei
Doar bezna ce se sparge să gălgâie lumină
Vulcanic își reface prin cataclisme gnoza
Structurile primare ce suspendat anină
Un curcubeu în doliu mimând apoteoza.
I-a fricii impostura și crasa impotență
De a iubi și hâdă condiția profană
Urâtul lumii vierme-n sublima inocență
Întru-nceput sămânța s-a camuflat în rană

SATIRA OMULUI PĂTRAT

Omul opus diaboli omul pătrat
 Secătura
Histrinul celor șapte frici
Yesmanul kurgura
Din speța gregarului urrrrrrrra!
Aici latifundiar latifundac
s-a întors, nu a plecat niciodată
ci a regenerat prin Doctrina Curbată
Omul cap-baniță omul-fălci
Omul-cavernos omul bulbucac
Batracianul „cu ceafa groasă
și nas subțire“ kiriapodul
Omul cârțiță pe acoperiș
Omulcagulăkaracudăskoncs
Aici îngropând restul de cer
Aici îmbălând în pârloaga
Împărăției conceptele
Morala aestetica omul kurgurdistan
Mamonamorphopatologicus

Omul pătrat escu Secătura
trans/mutantul urâciunea
pustiirii mancurtizarea
stârplitura genitura triumful lui Huo și al lui
Urrrra!... Paciaura –
Securistosecătura
Ganglionokultura

În vreme ce Curvele lor, cetățile lor
Ne înghit familiile, rădăcinile, ființa
Și ne scuipează ultimii sâmburi
În gușa oceanului. E aici, n-a plecat,
Im-ple-mentat!
Opus diaboli dezvățat expandat...
Inflația terror-conștiința.

STAREA ANTIPOIEION

Starea dintre veghe și somn e a unui dumnezeu
Așipit în semințe
Între două glaciații întrerupând
Ipostazele
Furnicarele își pierd memoria concentrică
Fără diacritice precum arse aripioare
În spic prezervând doar fragmente de lanuri
Pajiștile sub tropotul cavalcadei lui col
În extincție feromonul complice cu noaptea
Rece lumina energiilor increate
Netezitorul mormintelor și verticalei
Migrează pe aripi de verb sălbăticit
Starea dintre veghe și somn a unui nou dumnezeu
Margini resorbite de nuclee
Delir al suprafețelor
Imitation Dei in mimesis

AUTODAFÉ

Toate timpurile sunt în noi.
Răzleți prin alegoriile răului
Căzut la pace cu Binele.
În om se roagă zeul căzut.
Suprastructura nu iartă.
Eonul fosil reciclează increatul.
Pădurile zbat sângele oceanului
Abis mimesis pe talazuri.
Din ape primordia revine pe țarm
Se aud hohotind temelilele.
Ce aude lumina cu urechiușe și senzori
Antimemoria mâncând nonmateria,
Creația sacrificând opera,
Un Nimeni ce-și strigă numele
Cu miliarde de clone?

POEM ÎN RETRAGERE

Am luat măștile orbirii, umbrelor
Am întrezărit ceea ce vitraliul
Vede dinspre exterior
Spre Misa Solemnis.
Văzut care aude.
Ecou flămând de sine.
Marginea cetății
Trepidează în instituții
Mulții se prăbușesc
Sub puținii aleși.
Sunt în miezul lucrării
Cum în fruct viermele sfânt
Ocrotind sâmburii.
Nu am dus războiul mut,
Ci războiul naturii sub limite:
Esența se restituie
Singulară reumple ființa de stare.
Mă voi întoarce în munte
Să reîncep la izvoare.

IADRAI

Mi-a fost dor de tine
De mi-a bușnit sângele printre cuvinte.
Arestat de coapsele tale.
Insomnia mea a dezvoltat ochi compus, de libelulă.
Îți aud vocea ca un ecou al cascadei împerechind
porumbeii.
Ah, jertfa de globule roșii a fiecărei metafore!
Dimineața, epuizat, sorb narcoza regresiei cu tine.
Epitalamuri și maci înroșesc textul meu.
Mă recompun din oglinzile ce ți-au văzut goliciunea.
Carnea mea face recursuri rebele la divinitate, când taci.
Sânii tăi pierd lapte stelar și eu adun cochilii, să-l beau în
ascuns.
Sub degetele mele îți pulsează lumenii chakrei primare!
Pronaos în solzi îmbrăcat, chivotul capului meu, răsturnat
să-ți primească zvâcnetul.
Uit vechiul război cu zeul și îți iau trofeul semințelor.
Îți mor în doze mici moartea cu urme de genunchi
Implorându-te: în mine stai!
A câta alungare pe nedrept împărțim,
Dimpreună aici, în iadrai.

MUTAȚIA

Străzile murdare ale esteticii
Își refac structurile imunde
Din resurse comunitare
Reciclând stihia satrapiei.
Fricile mărunte de viață,
Gropile etajate pe scara lui Jacob.
Hăițașii sunt orbi
Pe dimensiunea
Celuilalt spectru.
Aici bătrânul timp agonice
Redistribue prada
De la fiecare cât mai suportă,
Fiecăruia după legislativ.
Lașitatea, vierme al virtuții
Trădarea, vierme al răbdării
Cunoașterea, avorton al
Metempsihozei
Srazile subliminale
Sinapse infrastructura
Infernului morfodistrofic.
Negociind complice
Mutația.

ARUNCĂTORUL DE CUȚITE

Careva din celălalt exil
Îmi aminti de arta
Aruncătorului de cuțite
De antebrațul aproape smuls al
Ucigașului de după cuvinte
De omoplații umbrei îngenuncheate
La izvor
De vânătorul vânat
Iată, recunoștiința mea
Care știam de dincolo
Substanța și semnificația
Complicitatea dintre călău
Și victimă

Sadomasochismul elitei
Învățarea morții
Prin dezvățarea vieții
Și iată carnea îngerului
Străbătută de iuțea
Întunericului
Revin la marginea pădurii
Singur și vindecat
De hăițași
Îmi ascut săgeata
Cu ochi în vârful
Ochiul care se uită atent
Spre mine...
Din pădure răzbate

Ecoul wagnerian al
Gorgoncelor
Îndepărtându-se...

NEOMUL

Se perindă pe delirul
Suprafețelor. El este pluralul
umbra groasă a Sistemului.
Umbră cu solzi.
Neomul împielit
Energofagii telurici ai
Pleromei.
Tu ești doar atât
Memoria ta.
Tu ești omul.
Ei iau vămi din
ceea ce pierzi
Ei primesc darul
Ca să ți-l jefuie.
Clamează iubirea
De aproapele
Spre a lua
În stăpânire.
Până când
Se înfăptuie
Mutația.
Tu fii
doar memoria ta.

FĂRĂ TITLU

Îți aud scânteind
sfârmate
monadele.

POEM

Nicio întrebare nu e culpabilă. Sâmbure conținut e răspunsul.
Uneori ridic bolta cu fruntea și săgetez lumina centrală.
Roiuri de aur zburat cad ca grindina pe grădinile zeilor.
Cuvintele iau trup și resimt durerile lor.
Niciun răspuns nu e vinovat,
doar de sine trădat. Ca orgasmul.

TRANSMUTAȚII

Neschimbătoare-n semantici pădurile
Celula primordiei conic pulsează
Suie sevele sângele – aurele
Spre cuibul din vârful, cel din rază...
Fructele iernii-n femeie visând
Entelehie a chakrelor
Mâncat de cuvinte, moarte cântând
Ah, mă ajbur simulacrelor!
Ecoul se-ntoarce sub sfânt azimut –
Logos străpuns întru naștere.
Neschimbătorul știut-neștiut
Mumelor oarbe și urselor maștere
Ne dăruie pradă fiind – fruct abrupt
 Împreunați
în cunoaștere.

ALBA SINGURĂTATE

În transilvanica iarnă
Alunec pe stradă ca pe
o dublă spadă
Umbra mea invizibilă
Se clatină spre carosabil
O întrupare posibilă
Un salt peste hiatus
Amețit semaforul pe roșu
Din spatele ochilor mei
Zburdă sferic ninsoarea
ca iepuri de angora
aritmii șchiopătând
metafore ecouri sperioase
obsesive întrebări ale posibilei morți
la răscruce
le uit instantaneu ca și cum
între ele se suprimă spontan
un rudiment de instinct
încă vital
mai apăsător ca atunci
golul dintre brațele tale
golul de sub aripi retezate
în penultima glaciație
O altă femeie din când în când
temperează inflamata cunoaștere
tandrețe cu ochii închiși

(murind) să nu refuzi niciodată
Asta îi repeți și abjuri
„îți mulțumesc că am murit un pic
împreună“
Ea vine și pleacă, vine și pleacă
Întotdeauna tot mai departe.
Nimeni nu-nlocuiește pe nimeni
Prin ninsoare viscolit
Ca în interiorul textului
Îmi plimb rădăcinile
smulse pereche
privesc în vitrina de sus cum
se destramă îngerile oarbe
îmi număr lumile scadente
harta stelară din creier
ultima săgeată cu ochi în vârf nevăzut
bună seara, poate ne vom mai vedea
iartă-mă, poate cândva undeva
dormi în brațele unui demon mai blând
sau trepidezi pe minciuni scânteind
acolo, în barbara condiție

Mi-am rămas mie însumi
Nicio dorință nu mă va răzbuna
Nu ne vom răspunde când în sala
De așteptare cu ochii pe ceas
Voi implora „luați-mi cuvintele!“
Am trăit, viața m-a iubit
Am pregătit în amurg frig de aur

Pe spatele nins al cărților
Rostogolind amofore și urme de genunchi
Estetizând excesiv tot ce moare cu
ornamentica lutierului aproape orb
un multiplu ecou am sculptat
rememorând pe talazuri
desprinderea
pe muchia spadei încă rabd că exist
plutesc undeva în afara mea
dedublat
în bilocația albă
îmi caut telepatic familia
la Ostra, la Londra, la
Carei
Alunec spre seară în albul orb
Pe stradă
Pe dubla spadă

Sunt bătrân și mai vechi
Decât Luna...
Viscolii printre gene îmi
plâng imprundenți
ghiocei
să dispar după colț ca visat
și din toate iubirile nu vor mai fi
nici lumea,
nevermore, nessuna...
niciuna...

MARIEI

Hedonic egoismul ne-adună și ne pierde.
Am împărțit și viața și somnul dimpreună
Marele Vis nu-i spune Adio, ne dezmierde...
Celui rămas binețe să-i spunem „Noapte Bună“
Fantasma locuirii pereche se va stinge
Cum brusc se rupe focul în sinea lui de vânt...
Maria, nu rămâne decât un crug de sânge
Am fost doar prin iubire, rămâi și nu mă plânge
Greu golul dintre brațe te cântă, cât mai sunt

SECULARIZARE

Religii ce bătrâne ca plante târâtoare
Colaterale-artere tind a ucide Aorta
Divinei energii pulsând galactic soare
Și orb misterul lumii-și succedă-n hău escorta
De stele și planete, vii și moarte...
Precum în cer și-n cuget aproapele-departe
Se reciproc suprimă-n Duratele primare

LIMPIDA GOLICIUNE

La anii mei abia am înțeles
Că golicionca-i sfântă, ca oglindă
În care creatorul să cuprindă
Splendoarea dăruirii (nu s-o vândă!)
Se bucură de lucrul Lui, ales.
Pervers e doar veșmântul ce provoacă
Ca susbtitut instinct de vânătoare
Doar sugerând ce-ascunde (să nu tacă)
Carnea arzând de carne doritoare...
Voila, Baudelaire bătrâne! Astăzi știu
Și când mă-nfrupt cu dor și nerușine
Cine ce ne-a dat chiar Cerul, încă viu
Râde Natura Primăverii-n mine
Cum ni s-a dat femeia de urât
Să ne dezmierde fie-n veci primită
Eu n-am prădat, nici dus-am în ispită
Ca dracul pentru care-s pedepsit
Și nici femeii, paradis hulit
Eu nu îi port prin stigme gelozia...
Cât încă-s viu și după ce-am murit!
Mă dărui să primesc, cu nebunia
Luminii hrana nopții,
ca Zenit...

POEZIA ROMÂNĂ

Capricii rătăcind prin veac
Ne pot reda din ce-am pierdut
Și-am plâns cândva cu plânsul mut
Al celui singur și sărac?
O! Câte tac și fără leac
Suspină-n spinii prearăbdării!
Fricosul suflet al iertării
Sub clopote ce strigă, tac...
Vânat de uliu, pitpalac
În zvâcnetu-i ce cuib de pene
Sânge prin ierburi care zac
În crima nopții, printre gene...

NEPUTINȚA DE A IUBI

Perfida neputință de-a iubi
E cauza răului care-și distruge
Trăgând cu el tot ce atinge și
Ca uraganul propriul gol și-l sughe
Urâtul este zeul tutelar
O boală precum moartea ce amână
Sub haina-i triumfală în zadar
Hidoasa ură-a golului, păgână
Umbra e-a fricii beznei, de lumină.

EU DACĂ SUNT, DEVIN

Eu dacă sunt, devin
O sursă melodioasă zburată
Substanță rezonând spic al luminii
Cu viteza gândului
Supraluminică și supranocturnă
Arta ta care cântă sunt dacă sunt redevin
Vibrație undă particulă
Cuțitul meandra anafura
Entelehiecia.

AESTETICA LUDENS

Nu zidul susține iederea
Iedera îl susține:
Corinthic.

ECRANUL

Între băntuire și mântuire
Scrierea mea
O cardiogramă sferică.

ORATIO VECHIO

Carte albă, carte de iarbă, brândușă-n omăt,
Leagăn de cuiburi și freamăt de ducă...
La care pagina moartea acelui poet
Deja s-a-ntâmpat, zăbăucă?
Nume nestatornic și dornic de sine
Inefabilul germene în cremene, sunet
Vine și pleacă, pleacă și vine
Prin somn ca ecoul de tunet
Curând nu vei fi; ca și cum nu ai fost.
Nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă!...
De nimeni mi-i dor, înghețat permafrost!
Prin cărți râde moartea mireasă.
Carte de iarbă de dor nelumit...
Soro vitregă lume, în culorile
Divergente-n aceeași Lumină. Cuțit
Răsucind în aortă viorile...

POEZIA MEA

Cea mai răbdată neîndurare
A stărilor de sub cuvânt
Tu, indicibilă chemare
Și lacom tu miraj-descânt
Intraductibilă ca stare
Profană-n sacru-ngenunchind
Zestre bătrână-n cugetare
A melosului, zeu pulsând
Parnasianu-mi herb sub cruce
Suit cu troițe și peceți
Catapetesme și preluce
Prin codrii milenarei Vieți
Mă șlefuiră voci și semne
Între descântec și blestem
Cum panta rhei să te îndemne
A coborî celest totem
În nesmerita-mi vietate
Sporind nesațiu-mi fără leac
Când Dumnezeu în suflet zbate
Astralul ritm de pitpalac.

AMINTIRE

Smerită smeura-n dogoare
Globule roșii scuturând
Pândeam ca ursu-n codrul mare,
Pierdut de trib copil zburdând...
O stea desculță coborâse
Poiana-n scânteieri scaldând
Eram în visul dintre vise,
Cum n-aș fi fost nicicum, nicicând...
Pe creștet mângâiat de raza
Trecând prin mine mă trezii...
Sua peste păduri amiaza
El smeura gustând, pieri...

LA DEMOSTENE

Desigur, strania absență
E avatarul răzlețit
Din cronici vechi de elocvență
Dor fără leac mă-mbolnăvi
Să gust cuvânt ca fruct mușcat
Și sâmburii să-i sparg pe piatră
Esența Verbului curat
Ci nu icoana idolatră
S-o iarăși mânc prin înghițire
Mâncat la rândul meu de Ea
Limba Română – primenire
Cum soarele-n lumina-i grea
Prădat ca Dar și reprimit
Acolo unde nu se știe
Ci dăinuie ca miez sfînțit
Splendorii dintru Veșnicie.
Ador ce mor cum daimonul cel fast
Trezit de gându-mi care nu-i al meu
Și-n felul cel străbun așa adaste.

ELEGIE LA SIMERIA

Ninsori geloase mușcă pomii-n floare
Îți amintești ultima-mbrățișare?
La secerișu-ntâilor miresme
Rup, imprudente, vai, catapetesme
Nelocuite lumi din vis trezite
Altoiul vegetalelor ursite
Zădărniciind, cum noi între ispite...
Din seve tulburi sângele ne-mbie...
Un inefabil dor durut ca stigmă...
Cândva am nins și noi – ce feerie!
În semiotica din interregn enigmă
Singur cu mine-n dalbe piruete
Sunt nu departe de tristețea lor
Smerind cuvinte-n tandre epitete
Cu starea întâmplării desuete
De Dumnezeu, căzutul în decor
Tind prăbușite brațe-n propriul gol
În parcul dendrologic, la Simeria...
Mai știi Magnoliei cum dam ocol

Ca goliciunii tale, Esotheria,
Să nu-i rănească nimbul-pețiol
Zburdând puzderia?
Și neaua-i kimonoul de gheișă
Ce l-aș așterne ca să-ți dărui, pradă
Ca viscolirea asta de pastișă

Sfânt kimono-livadă...
Ah, gândul vinovat (ca de-un viol!)
Îmi fuge prin semantice grădini
Lințoliu neaua viscolind cu spini
Și sturzii orbi se tânguie domol
Și sunt străini.
Și nu departe șuieră adio
Un tren venind din noapte, Aurio!
Și luna spartă-n țândări va să cadă
Ninsoarea va muri la semafoare
Și nu voi fi nici eu – un vis la pradă
Magnolii vântul n-o să mai doboare...
Niticând Adio.

ENUNȚUL

Ale Ființei crize sunt conștiința morții
A Frigului prin care seisme se propagă
Pe cât se depărtează ce cercurile sorții
Din epicentrul propriu conii le dezleagă
Nici jos, nici sus fiindu-și, ci falsă raportare
Prin relativitate hiatusul inept
Orbecăind cu spaima abisului, concept
Care abstract devoră – paradoxal efect,
Tot ce în cosmos naște, și prin aceea,
își moare.

CLAUDICAȚIE

Îi vezi cum răsuciți își trag pe drum
Picioarele oloage parcă smulse
În mersul șleampăt un bătrân impuls e
De rădăcini betege și de scrum
E boala lor de lux, împăratească
Prin decadența speciei din genom
Prin interregn fosil copacul-om
Se face moartea duh-văzduh, să-i
Desfrunzească
Doar capul-cuib răcit și clătinat
Purtat la vârf, ultim să cadă...
Când într-un fel cumva ghilotinat
Cules de sine oțetat
Râmâne putred pe zăpadă
Și totuși! Treci cu umbra încă verde
Și se îmbie chiar, la Drumul Mare,
Pom-omul fructifer să îi dezmierde
Pe cei ce crengi nu rup, gustând din soare...

LAUDA FLORII DE TUTUN

Tandrețea violacee a florii de tutun
Subtila ei toxină în camuflaju-i tandru
În text se face fagur mantramic, un calandru
Ca să extragi nectarul semiletal nebun
A face suportabil cel rudiment de moarte
Leac de imunitate păstrând atent măsura
Acest elogiu iartă-l cu foșnetul din carte
Pădurea ancestrală-n miresme-mi umple gura!
Cu legănate lanuri de mac și de cicoare
Îmi scaldă mama Geca și-mi leagănă de leac
Când răzlețit de gintă prin moarte sanctuare
Tendința libertății, captiv duratei Veac
Îmi caut copilăria divină-n alungare...

IMORTELE

Nuiele roșii, sălcii tânguioase
Cu sângerie piele care crapă
Când seva cea dintâi, lunară apă,
Bușnește în amenții de mătase
Umblam prin spinuri să-i culeg, copil,
Buchet de mătășori să-i dărui mamei
Sora și frații nenăscuți pe-al Foamei
Răboj eram întâi născutul ca un tril
Certat ce mierle-n lunci și-o mânătarcă
Al cărei cuib i l-am stricat barbar,
Era demult și ca acuma parcă
Din vârful troiței mă îngână-o țarcă
Și râde cumva omenesc, încearcă
S-alunge zăbăucul avatar
Acum bătrân mai caut când se aprinde
Cu lumânări de galben auriu
Arbustul sacru-n laice colinde
De leac străin, de leac la omul viu
Dar mama nu mai este, nu mai vine
Iubita nu mai este, a plecat
În vasul rece pe sub reci albine
Ard inutiile imortele, beat...
Și-mi podidește-n ochi mărgăritatul
Aceleia bucurii de neînțeleș
Pe luciul apei scutură-se jarul
dumnezuman.

ACOLO ȘEZUM ȘI PLÂNSEM

Nu este vizibilă nici sieși Justiția
Legi contra legilor se fac, se desfac
Legiuitorul se exclude pe sine
Face legea pentru cel slab și sărac
Boala sora morții concertează nebun
La patru gheare carnaval al ororii
Funebru doliu pe curcubeul străbun
Azvârlind catastrofe pre limba terorii
Televicțiunea, nivelul de trai, cel distrofic
Holistica lui Dante în curba lui Gaus.
Brațul înarmat al orbirii, hipnotic
Însăși moartea își cerșește repaus
Milioane de morți contratimp sublunar
Se aude trosnind universul în oase
În zadar, în zadar, în zadar, în zadar
Creatorul în operă suicidar se iertase...

ORFEICA

Cel ce-a tăcut în mine cântând să-i placă lumii
Demult răbda să vină din necruțate sorți
La pragurile-nalte trădarea știindu-i cum i-i,
Iertările ca leacuri din secolii cei morți
Când am băut eu forma ulciorului odată
Am învățat sărutul, dar n-am știut să-l sting
Cu-a gurii tale vrană din cer desigilată,
Dat zeității pradă, ca doar s-o nici ating...
Euridice-n Lethe s-a oglindit pe sine
Și peste ape-o cântă doar capul meu
Să îmblânzească noaptea din stigmele divine,
Acum, ajuns la țărături te regăsi-voi Eu?

ICOANA CA STOP CADRU

Cum în nervura frunzei poți citi
Schițată-nrămurirea și coroana
sau încarnat din valuri străvezii
Păstrăvul curcubeului i-e hrana
Sclipind, a-i vindeca luminii rana...
Așa-n cuvinte-aici însăilate
Prin empatie și complicitate
Le înțelegi metafora,
Icoana
și strălucirea, poate...

BALADĂ ÎN STIL VECHI

Adie vântul știri prin dezfrunzire,
Încetinirea morții prin plutire:
Așa prin pagini scrise ca-n neștire
De moarte-am râs și-am așternut iubire
Pe pajiștile fără de noroc
Ce vor mai fi când nu vom fi anume...
Dintotdeauna un Acum în lume,
Mereu reîncolțind. Ca într-un joc
Pe care Timpul și-l aduce-aminte
Să iarăși fie, prin profane-sfinte
Pădurile Edenului d'antan...
Adio, vântul sunt și-ți bat în geam
Deschide ușa ăstor vii cuvinte
Eu te sărut cu-acest epitalam.

ÎNTREZĂRIEA

Acolo, la mările interioare
Ale Nesomnului
La scăldătorile Domnului
Este chemat lumii neștiutul
Cel visat și născutul
Acolo,
La Estuare,
Unde curgerea reumple
sacrele amfore
Și râd ale Vieții izvoare
Acolo,
De unde am venit
Iertați de singurătate
Ca sâmburii în primăvara
Fără început și sfârșit.
Acolo adastă
sufletul lumii boltind curcubeu
să se vindece moartea
în Dumnezeu?

LA MANSARDA LUI EMIL CIORAN

Există acel popor
Mereu cotropit ocupat
Vremelnic înăscut
Vitregit sieși prin efecte
Înspinat din al sevei instinct
Sânge – labirinth
Stigma lui fiind
Prin laic colind
A se ocupa pe sineși
Ca o memorie lungă
În regresiuone...

LUMINA LUMII

Nu scade-n suflet starea pădureană
Și sanctuar mi-e inima, o rană
Din care izvorăște, diafană,
Lumina lumii, consanguina geană
A Genomului
 Inocența mută
Ascunderea, divina nepierdută.

PENULTIMUL ROMANTIC

Reprimit harul și verbul lui scânteietor
Al hărniciei – cel mai viu între stimuli
Și din care zeitatea răsând face semne

Același printre strigăte cântec am fost
Voi fi întrerupt și revenind
Din propria-i recunoașterea vie după
Ce sacre izvoruri mă reumple de straniu
Sporind nesațiul ce naște lumină
Și lecuindu-ne de moartea celor
Ce nu au mai știut suporta

Cu nelumeasca-mi iubire
Pentru ai mei, cei care cel mai puțin
m-au înțeles și primit
despre ceilalți asmeni nouă
mi-au vorbit răsunând sfinte daruri
moira și din ascunderea sinelui propriu
omul revoltat a se fi născut
a muri – fără voie.

Încă verde ramura sangue-a cunoașterii
Nu sunt cel pierdut în munte
Cu vârful săgeții și arcul frunții
Boltind rezonanțe sub nocturn azimut
Constelației Dragon natale.
Am exaltat umanul
Printre bucurii interzise-n afara
Ultimului paradis, cel purtat.

*(Focuri reci au mușcat aura inimii
Sporind splendoarea-mpreună.
Darul de trup al cuvintelor
Orgasm al cascadelor, Cântec! –
Ci nu cărțile lor mincinoase)*

Eu sunt sufletul meu
Cel despre care nu au tăcut
Nici orbii, nici geniul extazului.
Într-o noapte voi fi vizibil.

Ultimul nu va fi nicicândva.

POETUL

Ia pulsul memoriei
Între somnuri,
Între insomnii
Pe calea pe care
Cunoști că o știi.

Al cuvântului
îngerat, așadar și zburător
sine
al mușcăturii inimii
sublimată-n sărut
de când pecetea
în dualul abrupt
răsună-n ascundere.

Vindecător
nici răul, nici binele,
imun la îmbolnăvirea
prin preaiubire,
imun la îmbolnăvirea
prin prea ură
aici, între verbe.

Ia pulsul memoriei
Între somnuri,
Între insomnii
Pe calea pe care
Cunoști că o știi.

STIHIA...

Nirvanic feromonii-n damful toamnei
Scânteie jucăuși ca-n părul doamnei
Pe care să o știu doar eu și visul
Am botezat-o-n taina mea de-a scrisul
fecioara Aurie...

sub nimbul care-mi scade sub cuvinte
am fost gelos pe fameni și ursite
și mai ales pe-un înger orb, căzut
între nadir și-ntre zenit,
stihie...

Gata de zbor, cu aripi două, gemeni,
O rog să ierte că n-am fost asemeni
În androgina sferă, printre cremeni.

Eu, suflet întrupat ca fiu al Ființei
Ea – jumătatea-n faremecele științei

Mi-e toamnă și adio.

MITOPOEM

Desculț prin lanul cel mușcat de mac
Narcoza verii mi-a ținut de leac
Vrăjit de trilul unui pitpalac

Când fost-am eu răpit dinspre pădure
De paparude, dus în rug de mure,
Ca fruct cu sâmbur sacru, să mă fure

Scăpai, păzit de-un cheruvim cu spadă...
Târziu, când iarna deveni baladă,
Citii stelare urme, pe zăpadă...

Ca să nu uit, și văzul meu să vadă.

STAREA

Suiam cu fruntea-ngenuncheată-n cer
Iluzia ce-și rotunjește zarea
Rotundul aparențelor... Chemarea
Era adânc-înaltă-n mine. Pier
Inverse pe cadrane cardinale,
Ci duhul resorbit învie Starea.

ADAIONA

Aina-Daina:

*Cântă, zeiță, mânia ce-l cuprinse pe Endimion
Cel neiuibit de-ntuneric! Dorit de-ntuneric, de sinele-i
Sferic.“*

În fața ecranelor exoftalmice, în Mnemotecă,
Fluctuanți ca electronii lui Brown
Crainici ventriloci devenind vocile altora
Fulx și reflux al memoriei: ei ordonează răbdările
Și de propria lor lașitate vor fi resorbiți
dependenții de moartea primordiei;
Pe scara dublă spirală a memoriei lungi
A demenței aparent suportabile.
Atunci te-am dorit levitând în aura corpului tău
Dihotomic, dar obturatele-ți chakre
s-au retras ca melcii pe nuiăua radiesteziacă
și zeița ascunsă s-a crispat retractilă.

Incunabula amoeba zdrențuitul sigiliu.

DIN BILOCAȚIA STĂRII

Infertilă latent, nu aveam cum să-ți spun:
Tu devii casca și microfonul psihospaimelor
Preoteasă a compasiunii voalat egotism
– alter egoul tău descendent – mugur spart,
bigotism al cartierului, grafitti și naștere cu forceps
– în zadar la Athos pe lifturi de funie. Asceții
lui Onan, zoofilii își ocultează caprele vechii cunoașteri –
eboșe clone avataruri și niciun „sentiment ca un cristal“ –
maria nefeli, anorgasmia e recele nimb alunecat
între genunchii tăi abside eclectice –
o, nu ai fost cruțată de spectrul femeii celebrare
incubul a levitat în căderea din balcon și fecioria lui
deghizată –
vai cuvintelor care te îngenunchează pe plaja lui Vermeier
și poemelor tale care nu te vor naște –
Era de-ajuns o noapte și buchetul de crini orgasmici
Crinii purității – celei ucigașe – însă în doze infime
să te ridici, să te revolți
și să naști.
Opera ratată îl ratează pe demiurg, Substitutul.
Incunabula amoeba zdrențuitul sigiliu.
Cine mai ești tu, Adaiona, a cui ești tu
Înghițită hologramă a memoriei cu pietrele scânteiuțelor
tale
De acest concasor saurian infocibernetice
Cu un plus decisiv de uraniu al pastei de dinți

Și-al sărutului orb, de amant schizofrenic,
De moara animală de egregorul
Care în cifre înspinate îți smulge doar scâncetul cărnii
– floarea de rug clonată în trandafirul englez –
căderea părului și pubisul cu franjuri zdrențuite
de ciclopul cu ochii de muscă
astral cianotic, fruct exotic al Durerii de a fi, a mai fi?

*

Îți aștern atlazul de purpură al nirvanicului zăbranic
Dincoace de ghimpata incintă a esteticii kamasutra
Foaie verde a Triadei a treia Da Vinci –
Lilith Adaiona senzuală cu brațul întins înspre erectilul
Adamic
În vreme ce îngerul care nu e șarpe și Inseminator
– șarpe doar în partea de jos! –
în vreme ce Adamul tău pidosnic te dezmiardă cu vahuela
Adaiona Lilith
– iată, nu mărul, ci smochinul ucigaș este fructul
– semințele pe care le numărăse zeul cu limba –
Era suficient o noapte suspendându-ne sferic!

*Cântă, zeiță, mânia ce-l cuprinse pe Endimion
Cel neubit de-ntuneric! Dorit de-ntuneric, de sinele-i
Sferic.*

La ce bun cunoașterea dacă nu de femeie, a ta de bărbat?
Precum în metatext, așa și în context, în subtext.
Neatins pentru tine pomul vieții – deci morții –

crengile tale îngreunate de poame
Care se culeg singure, cu vântul și graurii.
Afrodisiacul de sub limbă și cel din lobul tău temporal
Gârbovită ca acca femeie lămâie stoarsă a lui Charles
Baudelaire
Sperioasă de micul tău penis – clitoris – zeița ascunsă
Sleită rece între labii și muntele Venus
În zilnicul job cu asistență privată și mâna dreaptă a
convivului
Îngenuncheat sub biroul de studio – ca un vultur – găină.
Cum a separat Dumnezeu lumina de întuneric, Adaiona,
Dacă abia după aceea a făcut soarele și luna?
Și de ce Cristosul lucra a face din femeie bărbat?

*

În Capela Sixtină Dumnezeu este întors cu spatele la operă
– Captiv tridimensional –
Instantaneu voalat de proporții
Inadvertența redării este viclenia Paracletului
Sau a substitutului proclat, cel jumătate șarpe, în partea de
jos?
Spre chinurile stigmei ai suportat dualismul
Dintre situare cu spatele în condiția naturii,
Cu fața?
Nașterea sub ape și transferul ei energetic în aer?

*

Am auzit seara vag cum trosnesc electronii erogenici
Sub pielea ta – reminiscență a
Norișorului de splendoare.
Un Adam în erecție, cel aproape stins lângă tine,
– nu departe de îngerul ce te va alunga
Pentru păcatul neascultării de coabitare și neștire de fruct
Fructul ale cărui semințe le numeri cu limba.
Iată, acest text e craniul lui Yorick –
Sâmbure părăsit de moluscă, un cip înghețat, întru slavă.
Și în ultimul tsunami apheiron, tu, văzută de aproape orbul
Vermeer.

TEXTUL HERMAFRODIT

Îți voi vorbi printre rânduri, Adaiona,
În virtutea nescriselor și nevăzutelor încă
Un paradox arde-n inima logicii.
Sâmbure uitat, cine știe, poate adus de vreo pasăre
Ghinda vreunui smochin ucigaș
Sau a stejarului cândva biciuit să-și revigoreze seva.
Sângele tău, Adaiona, Adonai, seva – Eva.

*

Un viol a fost în afara edenului
– grădinii prejmuite de ziduri, Paradeisos –
și îngerul cu sabia de foc, îngerul cu lasser
l-a înfăptuit, întru învățătură, cunoaștere prin împreunare
a omului cu femeia sa:

 fiu uman a se naște.

*

Dinamica fiind dintotdeauna
A setei, foamei și fricii – transcende?
Au inseminat îngerii instinctul lor de vânătoare
Principiul dinamic al hazardului?
Parte tăiată cu parte tăiată
A se perpetua naștere prin cunoaștere.
Vino la pieptul meu și ascultă
Adaiona, cu secate izvoare lactee.
Tu, trup văzut și ambiguu femeie.

VENIREA

Suntem cu toții veniți în cetate
În refugiul experimentului ciclic.
Incubator și incubi, ca incestul Lor sacru
Să-și ascundă efectele, stigma.
Aici, între dealurile cu nervii conectați
La constelația Dragon.
Ai ținut vreodată în palme
Libelula dragon, cea cu ochiul compus
Ca să auzi cum visăm treziți sub Proportii?
Cândva au descins și-au zidit sanctuare
Jertfindu-i pe cei din rasa lor stelară
Au îngropat în creiere harta galactică
Și au ocultat azimutul.
Veniți și schimbați prin dezastre
Regenerați, să le dăinuie opera.
Sub un ghețar tace scrierea ce ne-a născut
Logosul străpuns și însemnul Tau, al Splendoarei.
Cine suntem, cine ești tu, în antimemorie
Mai schimbători decât memoria înflorind între senzori?

*

Orbii sacerdoți ai diferențierilor divine,
Au știut prin aflare de sine.
Din adâncul și necesara, vitala uitare
Ce ne separă prin curgere ca o altfel de ardere.
Nu se mai știe de opera ratată
De eroarea ce ne-au atribuit-o nedrept
Nouă, ca Unicitate-n multiplu.
Prin succesive distrugerii și reciclări
Clone colonizări și altare –
Cel Sărac dintotdeauna din coapsele tale
Altar și-a făcut: între Vatră și Șatră.
Iată obârșia exilului lor, legea lor, idolatră.

ZEUL DUAL

Zeul nomad, zeul social, bătrânul de zile,
Tribalul și Ginta
Prin aceasta-și continuă stirpea.
Iernatic curcubeu rar văzut
La răscrucea istoriei.
Îngreunat de purpura morților noștri.

Cei vechi se credeau nemuritori,
Adaiona, eu am nins viscolit ca să aflu
Adeverindu-mă lumii, eu am nins
Aina-Daina, din Basme
Peste fericitele înfloriri ale rugilor
Și respins-am cu Duhul mutația.
Trinitatea memoriei cântă!

ZEEA

Vino la pieptul meu stâng
Râzi, ca să știi
Iată de unde vine și pleacă
Suferința și sacrul.
Sparge, sfărâmă pe genunchiul tău
Făcătura, omphalosul lor simulacru!

Fiu și fiice să-mi dăruie
Nemurind ca Neamuri, Adaiona, Deea.
Dulce argila luminelor!

Luciu al Apei scânteind o, zeiță!
Cu buzele-ți număr semințele rodiei.

Mincinoșii dumnezeii străini
În extincție – și zvântură harul
Și revine din sine geneza de unde
De unde-nterupt reîncepe Hotarul.

LEGEA

Adaiona nu vezi tu cum în ascundere
Totul decurge, a se arăta numai semnul?
Tot mai înalt-adânc procentul de moarte
Orizontala-ntretaie cu verticala
Crucea etern-devenirii?
Știu asta orhideele, smochinul ucigaș
Și înspinați trandafirii.
Vino la pieptul meu stâng
Aici golul sferic reface pulsația:
Corpul tău știe și uită-n orgasme
Să ne răzbune Legea Iubirii.
Orb curecubeul cu solzi,
Al Devenirii.

POSTLUDIU

Dar iată s-a făcut dimineață, Adaioana
Aprinde-mi de pe buze ultima țigară
Trebuie să plec
Vor fi tot mai numeroși cei ce necruțători
Vor înfiera opera ratată prin preaiubire
Închide Graalul, pecetluiește-l.
Gura mea se va-ntoarce în Logos.

POESEU MARIEI TERESA LIUZZO

Autopsia imaginii sacrifică memoria lumii
În biotop, arheoființa recompune
Drumul omului zidirea din mers
A cunoașterii.
Tânguie mierla inimii, sus, pe catargul
Celui dintâi azimut.
De dinaintea cuvântului
Creatorul arde apele dulci și sărate
Sophia continuu ne naște.

Memoria, cerul scânteind pe talazuri
Și mătasea inteligenței trestia cugetătoare
În toate acestea eu cel de departe
Sunt acolo, cu tine, Maria.

Răsună hesiodic murmurul monadelor
Gândirea mușcată de zeu a lui Averroes
Și încă pulsând vinovată
Bolta frunții titanilor.
Îți gust ca fruct din eroare interzis
Auriul și-azurul din privirea ta geamână.
Atlas al textului somptuos și tandru
Infernul nepierdut necesar mutației.
Aici, între purpura Etnei și luna pienna
În Calabria
Cascadele liricii tale uitarea și glaciația

Care demult ne-a ascuns în diferențe
Și treime divină.
Până se repetă geneza
Din imuabila dorință – fecioară
De-ntuneric gravid de lumină.

Dual străpuns, teandă,
În tiparul din melos,
Paideuma ciclic virgină.

ELEGIE

Netimp al zbaterii de suflet
Sub clopote sub vulturi, chin
Cu doar zenitul nopții-n cuget
Că toate ce au fost mai vin...

Ni-e scris ce ne-amăgim că este
Din voia noastră ori din cer
Gemene aripi de Poveste
și-n strigăt suie sus de creste
Sieși misterul „adevăr“

Născuți pe rând din constelații
Precum în cer și sub cuvânt
Plecăm, ai ordinului sfânt,
Durata vârstei inversând
Străini, ca frații.

ÎNGERUL SĂLBATIC

Vino-ntr-o seară, înger sălbatic,
Tu ai căzut dintr-o noapte, cândva,
N-ai drept la moarte, veșnic ostatic
Partea din mine a o implora...

Încă pulsează-n ascuns jumătatea
Fructul să cadă, neinterzis
Tu mușcătura, eu plinătatea
Cea suspinată din paradis

N-am de cuvinte foamea primară
N-ai voluptatea unui fantasm
Tăiat al facerii verb să te doară,
Cum frigul morții râde-n orgasm

Înger de sine-al divinei cunoașteri
Între morminte fără de nașteri.

STAREA DE GRAȚIE

Memoriei lui Mircea Eliade

Mătasea stării scare n-o zdrențuie nici vântul
catarge saltă zvelte pe-oceanele visate
al suferinței geniu va sublîma cuvântul
în frumuseți perene, ce nu se tem de-o moarte

E-al sufletului liber tătăzuind Nesațîul.
nu moartea doare, ci-mpotriva ei,
Ființa-și sună zborul. Prezentul timp e spațîul
ce-n Opere pulsează. Așa, prin ochii tăi

Dumnezeirea cheamă, aproape din departe.

Cei ce trăiesc prea-arderi, ai mortului trecut,
își plăsmuie din spaime inoculata Vină –
Stigma căderii-n lume-a memoriei, prea plină...

Ci Spiritul cunoaște al altui început
întoarcere în Logos, Lumina Lumii – lină,
Cunoașterea Nocturnă, de-a pururea vergină.
Tu ție-ți ești, cea vie, atot-Dimensiune!
Prezent-continuu, viață ce invers ne străbate
Calea spre Sinea Ființei, de Sine rugăciune.

Ci nu damnat se-ndură redevenirea-n semeni
ci-n androgina sferă-ntregirea, frații gemeni –
Nadir latent ca Zare, cu Dumnezeu asemeni.

WISE

Tata mirosea a iarnă
În vis mi s-a arătat
Nemișcat și fără vârstă
Cum era tânăr bărbat

Doar cu mama n-am visat,
Nu era în vis cu el

Poate-a fost și am uitat...

Frunză verde-un ghiocel...

ATHANOR

Arcane-n dans pe flăcări ireale
Tu, smuls din suflet și-n volute-n sus
Dintotdeauna ard rupând capcane
Latent zvâcnit ca zborul nesupus

Mă-ncred în voi, venirilor fecunde,
Și reprimesc demult cântat Ecou
De parcă s-ar izbi de margini (unde?)
Și se întorc să le aud din nou

De neștiutul care ne resoarbe?
Lumina lumii lumilor de lumi?
Primordial Nesațiu ce renaște
Din tot ce picrea iarăși fi antum.

LUSTRU
AJUNGĂ-I ZILEI RĂUTATEA EI?!

Un straniu-n toamnă dor de toți ai mei
Nedeslușit, al sinelui de sine,
Septembrie natal când anii răi
Cu tropotiri și plânsete de miei
Îi inversară Timpul Fost, ce vine...
Interiorul munte-n sus la zei
Geloși, Entelehia sacră-n vamă
Orânduit-au. Sub genunchii mei
Nadir și zare-au strâns, și buni, și grei,
Trecutul nu-i, prezentul nu mai cheamă
De parcă au mai fost și vor să fie
Zăpezi și cerul înstelat-n amiază
Lumina lumii zilelor stă trează
Catapeteasmă să o sfâșie o rază
Nu-mi faceți sarcofag din poezie
Mai mult avem nevoie de-a iubi
Decât de-a fi iubiți în astă lume
Necum adio vouă, frați anume
Și prieteni vrăjmășiți pe-un bruş de nume
Nimic de împărțit doar a iubi
Sub stele-n miazănoapte cânt, chei!
Dor subțiat și beat de frumusețe
Din cărțile de daruri dau binețe
Celor ce vin și fi-vor să dezvețe

Bine de Rău, iar suferinți răzlețe
Să-i vindece de-o moarte și pe ei...
Purtați de Noima Celuilalt Eon
Plângând ne naștem, ci răsând murim
Ființa știe, rareori vreun Zvon
Străluce-n vis. Crezând, aflăm ce știm
Zburați sub crucea lui Septentryon
Iertându-ne pe înșine ca semeni
Departelui de-aproape, iarăși gemeni,
Dimensiuni să trecem fără vrere
Cum inima pulsând măsura-i cere
Nu carnea, ci lumina sfintei sfere
Dumnezeind splendoarea din femei.
Semiotica celestelor scânteii
Își va muri chiar moartea-n partea vie
Să iar renască, epopée vie...
Pe noi să ne iertăm și dragii mei
Ajungă-i zilei răutatea ei.
Odiu, adineauri, toate
Vor fi din nou și noi vom fi
în Durate.

ONIR

Vântul de noapte-l auzii prin Vis:
Divin și chemător în sus de lume...
Trezitul gând, ulcior sonor, un nume
al celui care-am fost
Cândva ucis?
Izvor îngenuncheat, stelar, de spume...
Zvelt număr sacru.
Iar pe nuiiua dulce, de alun,
Cochilie de melc, un sarcofag
Al lacrimii ce Soarele străbun
L-a dăruit lunarului șirag
Unei zețe.

ADIO, DOMNIȘOARĂ!

Înșală-mă când încă-s foarte viu
Fă-o să știu, sau fără să o știu

Trădează-mă la timp cât se mai poate
Când mor de tot să nu-ți mai faci păcate

Iar când auzi că-n fine, am murit,
Tu să nu-i crezi, oricum, m-ai părăsit

De-aceea-n ăst voios poem, spre seară,
Dă-te cui vrei. Adio, domnișoară!

AUTUMNALĂ

Dropii de foc prin spinii înfloriți.
Toamna-i delir de tantrice cromatici
Prin parc iubiri bătrâne, singuratici
Cocori uitați ai basmelor, lunatici
Pierind cu umbra-n spate, viscoliti...

OXIMORON

la Eminescu

Bizar impuls de-a scrie poezie
Să smulgi din aparențe insomnii
Bătrânul chin, urâtul lumii vii,
Cândva visai că moartea-i viață vie.
Ceva din om ce nu îi aparține,
Insinuant ca un ecou căzut
Al ființei din splendorile divine?
Etern prezentul fără de-nceput?
Tu, suflete, îi convertești pelinul
În miera femininei tale stări
Nu-i vinovat interstelar preaplinul,
Flămânda sieși moarte-n disperări
Reminiscenta arderii-i lumină
Venind buimacă-n limpezimi ce dor
Din chiar sămânța ființei ne dezbină,-n
Cunoașterea vinovăției Lor?

Doimea-n vulnerabila-i substanță
Binom eclectic, sadomasochist
Pe curcubeu ca doliu și instanță
A asupririi, din esențe, trist
Multiplă, prin proporții, iad cu clanță?
Străinul Gând fricos îngenunchează
Boltită fruntea zeului rebel?
Hermafroditul curcubeu pe-o rază,
Logos gravid păscut mormânt, de-un miel?

Apostoli psihologi vicleni, șamanii
Ca felurime-a Unului Sfârmat?
Etern se-ntorc prin golurile stranii,
Orbi sacerdoți ai Verbului trădat?
Sau opera-i adoră? Să-i devore
Ca să sporească Noaptea-n zbor rotat
Miriade galaxii, astrale Hore
– Netimp visat?

POEZIA MEA

Spic al răbdării, poezia
Vârstei continue
Luminiscentă ei pierdut
Resorbită în grăunțele cuvintelor.
De copil le-am înțeles cum
prind aripioare
multiplicându-l pe unul –
străpuns.
însă, vai, secerișul infam
Aritmie a mulțimii
ca moarte
de sine gravidă
număr hotărât
cât să fiu mâncat de cuvinte
ca pâinea
cu semnul crucii în cuțit
fulgerat.

PROMISIUNEA

Prin pierderi și dezastre întrevăzui seninul
Repetitivul ciclic din sine răzbunat
Abia veniți ne spus-au că astfel ni-i destinul
De când „Enuma eliš“ dintâi s-a întâmplat.

Precipitat prin semne profetic deductiv
E-al nostru sens în legea din sine-a Devenirii
Energofage-n con Dimensiuni, captiv
E cercul în Spirala galactică și-a firii

Miliardele de oameni ce-așteaptă împlinirea
Promisiunii sacre se numără invers
Ca timp ce se resoarbe să iarăși nască? Vers
Zero gravid de Sineși, cândva dumnezeirea...

AICI...

Aici între poieni și Sacru Freamăt,
Revin ecouri din celestul geamăt
Al Horelor din sacrele preluci,
Roiuri stelare, aurii năluci,
Îmi strigă numele vreo șapte cucu
De unde vii, străine, un'te duci?

Florile dalbe, Doamne, Lerui-Ler
Merg unde sare curcubeu din cer
Din marele, neîmblânzit Mister!

Mă dor cristale ce visează-n sus
Prin viscoliri în floare, spre Apus,
Trecute vieți, ce-au fost de parcă nu-s!

Părinții mei, nenumărați părinții
Până-n origini, în sămânța Ginții,
Cu dulce dor de moarte-n Hăul Minții

Năuc între poieni îmi râde plânsul
Și nu mai știu adaosul, nestinsul,
Din care-ți voi striga, în ultima-mi suflare,
Promisa, dumnezeică iertare
Ca-mbrățișare.

OMUL POETIC

Vitrăliu-înalt, interior răsună.
Mi-e sufletul din soare viscolit.
Lumini suspină-n freacățul umbrit
Ce vântul dimineții mi-l adună
Endimion, înamorat de Lună.
Sunt sanctuaric ca ființă-n lume
Melos răzleț roind pe rămuroase
Semantice grădini cărora nume
Le dau ca sărutări la zci geloase
De sub ghețar, am reînflorit, ca rună.
Duminical nocturn cu dor de stele
Celuilalt soare-i sunt prevestitor
Mă-nalț a nu ucide, visător
Al felurimii de iubiri rebele
Din ce s-a stins prin ardere de tot
Nici hohot stihial, nici prea-răbdare
Nu m-a strivit. Pe zări interioare
Purtat de-un Duh genomic sacerdot
Nu doar să cred, ce știu! Ci prin aceea
Că am iubit Natura și Femeia –
Purtatul Spirit prin îmbrățișare
Cunoașterea mea råde-nnoitoare
Primește Dar hoinar, din Harul viu.

E-n noi latentă Noaptea cea divină
Trezindu-se, lumină spre lumină
Din care-am răsărit, ca Omenire...
Invers ne duce Timpul ce-o să vină
Iar tu primește dar din har, tulpină
Dumnezeirea-n sacru se alină:
Înalță-ne, să nu ucizi,
Iubire.

SPERIETURA

Luminile oarbe ale visului
Mistagogia, altarele urii,
Din amazonia post-paradisului,
Spre pustiirea infrastructurii.

PULSAȚIA

În memoria lui Omar Khayam și Ion Barbu

Marile corpuri sfârșesc prin distrugere
Îngerii entropici au căzut prin femei
În devianții mutației, foamea de ugere
Le-a înecat prin chiar foamea de zei
Răzlețind energiile reciproc canibale
Suferința materiei de sămânță din haos
În extincția arderii teluric-astrale
Nu-și mai află nicicând prin genune repaus
Pentru saurienii feroce năpasta
A căzut nicăieri aflându-și scăpare
Marea Carne a pierit din aceasta –
Nesătulă de sineși în ferocile fiare
Glaciații le-au stins felurimea de soi
Doar cei slabi în substanța și somnul cel mare
Au scăpat și fragila ființă apoi
Răsări primăvara cea cosmică-n soare
Tu, bătrână cât timpul din celălalt timp
A oceanului piatră fierbinte întoarsă
În abisul termal al vulcanilor ghimp
Carapacea de țest te-a salvat și nearsă
De pârjolul cel cosmic, nici de frigul stelar
Te-a strivit jumătate-n târâș, de pietroi,
Galapagos edenic – norocos estuar –
Jumătate în cuib de nisip ca altoi

Și-n placenta–ocean milioane de forme
Au gestat androgina matrice fosilă
Entitatea Noezei Enigmei Abnorme
Ghematric Celestă, tu, Cosmică Grilă...
Unitatea dedusă-n mulțimile mici
Plurilumi ale Ființei ce veșnic transcende
În Spirala Eonului, structuri de fractali licurici
Surâzând sub Pleiadele Marei Calende
Inima Vie a Lumii de lumi numărate
Prin fractalii eonilor reversibil divini
Chiar acum, în metafora mea ritmic bate
Pulsatorie chakra Întâiei Lumini.

CUPRINS

Autoportret liric	5
Consolarea	11
Poemele încurajării.....	12
Post coitum depression.....	13
Suflet de tată.....	13
Medievală	14
Sfinții închisorilor.....	14
Numai o parte	15
Divinul catharsis.....	16
Hermeneutica iluziei.....	16
Viața mea	17
®Adio color	18
Oximo(I)ron Bloguvia two.....	19
Același, altul.....	20
Atitudinea trandafir	22
Culcușul	23
Entitatea poetică	24
Ars poetica	25
Teogonic	26
Aici ca oriunde	27
Diafan	28
Psalmodie	29
Hermes Trismegistossau omul biochimic	31
Mandala	32
Paradox	33
Asomptiune (II) „A triumfa prin pierdere“	34
Aproape doar atât	35
Seminarul de la Castel	36
Orgasmul	39

Strofe	41
Eseu ontologic	41
Eseu ontologic (variantă)	42
Ontogeneză	42
Naive.....	43
Ontopoema	44
Subconștientul iubitor de sine	45
Epilog	46
Dor I	47
Dinspre păduri	48
Uroburos, 2012.....	49
Altă laudă a somnului.....	50
Mitopoema sau Fiul	51
Mitopoemul sau Sophia	53
Poezioară 1	55
Poezioară 2	56
Eu nu, încă nu	57
Poetomul.....	57
Apocrife sceptice	58
(T)eroarea	59
Elegie la A.E. Baconsky	59
Etapa arderii	62
Antimemorie.....	63
Truisme	64
Dilema veche	65
Cubista	65
Dor II	66
Alegerea ca eroare latentă	66
Psalm laic	67

Aici, în gura lupului – întrebări care își răspund –	68
Ciborgantropos	69
Cunoaștere de noapte	70
Satira omului pătrat	71
Starea antipoicion	73
Autodafé	74
Poem în retragere	75
Iadrai	76
Mutația	77
Aruncătorul de cuțite	78
Neomul	79
Fără titlu	80
Poem	80
Transmutații	81
Alba singurătate	82
Mariei	85
Secularizare	85
Limpida goliciune.....	86
Poezia română	87
Neputința de a iubi	87
Eu dacă sunt, devin.....	88
Aestetica ludens	88
Ecranul	88
Oratio Vechio	89
Poezia mea	90
Amintire	91
La Demostene.....	92
Elegie la Simeria	93
Enunțul	94

Claudicație	95
Lauda florii de tutun	96
Imortele.....	97
Acolo șezum și plânsem	98
Orfeica	99
Icoana ca stop cadru	99
Baladă în stil vechi	100
Întrezărirea	101
La mansarda lui Emil Cioran	102
Lumina lumii	102
Penultimul romantic	103
Poetul	105
Stihia... ..	106
Mitopoem	107
Starea	107
Adaiona.....	108
Din bilocația stării	109
Textul hermafrodit	113
Venirea	114
Zeul dual	116
Zeca.....	117
Legea	118
Postludiu	118
Poeseu Marici Teresa Liuzzo	119
Elegie	120
Îngerul sălbatic	121
Starea de grație	122
Vise	123
Athamor	124

Lustru Ajungă-i zilei răutatea ei?!	125
Onir	127
Adio, domnișoară!	128
Autumnală	128
Oximoron	129
Poezia mea	130
Promisiunea	131
Aici... ..	132
Omul poetic	133
Sperietura	134
Pulsația	135

INCHEIERE

CHEIA DIN MUGURI

Sanscrita dezfrunzirii-i rădăcina
Coroanei ce se-ntoarce spre lumina
continuei Pulsații, clorofila
prin rămuroase-accederi...Poezia
ca sânge nou, zburat, entelehia.